

Arrest

nr. 261 181 van 27 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BENKHELIFA
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 21 september 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 september 2021 tot teruggrijping (bijlage 11)

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaten S. BENKHELIFA en M. DOUTREPONT, die verschijnen voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 september 2021 wordt de verzoekende partij tegengehouden aan de grenscontrole op de luchthaven van Zaventem.

1.2. Op 18 september 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot teruggrijping. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 18/09/2021 om 06:29 uur, aan de grensdoorlaatpost BNL, werd door ondergetekende, [N.S.] Hoofdinspecteur Luchtvaartpolitie de heer :

naam [M.W.] voornaam [J.]

geboren op [...]2001 te Kinshasa geslacht (m) Mannelijk die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) houder van het document paspoort nummer OP0728148 afgegeven te MINAFFET op : 08/01/2021

houder van het visum nr. 050107398 van het type D afgegeven door België geldig van 13/09/2021 tot 12/03/2022 voor een duur van 189 dagen, met het oog op : studies

afkomstig uit KINSHASA met Brussels Airlines (SN358), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

[X] (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

Betrokkene geeft aan te gaan studeren aan de UC Louvain te Louvain-la-Neuve. Hij kan een "AUTORISATION D'INSCRIPTION" voorleggen dewelke aangeeft dat hij de richting "Economische wetenschappen en management" zal volgen.

Betrokkene kan op geen enkele basisvraag antwoorden met betrekking tot de studierichting hierboven vermeld.

Betrokkene legt een diploma voor waaruit blijkt dat hij biologie en chemie heeft gestudeerd. Hierover kan hij ook geen enkele basisvraag beantwoorden.

Betrokkene verklaart dat hij bij zijn zus te Denderleeuw zal verblijven.

Betrokkene is niet in het bezit van een bankkaart, noch een kredietkaart. Hij geeft aan dat zijn vader geld zal overmaken naar de rekening van de zus.

In de uitnodigingsbrief van de universiteit staat vermeld dat het inschrijvingsgeld voorafgaandelijk zijn aankomst overgeschreven moet worden op de bankrekening van de universiteit. Deze betaling is volgens betrokkene niet gebeurd en zal hij achteraf cash betalen. (835€)

[...]

Opmerkingen: Visum Type D dient ingetrokken te worden”.

2. Over de rechtspleging

2.1. In het begeleidend schrijven bij het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (*cf.* RvS 17 april 2002, 105.632). Dit is *in casu* het Nederlands.

2.2. De verzoekende partij vraagt in het begeleidend schrijven de behandeling door een Franstalige kamer, verzoek waarop gelet op wat wordt uiteengezet in punt 2.1. niet wordt ingegaan, of de behandeling door een tweetalige kamer.

Conform artikel 39/15, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden *“(n)aar de tweetalige kamer bedoeld bij artikel 39/9, § 1, (...) de verknochte zaken verwezen waarvan de behandeling in een verschillend taalstelsel moet geschieden.”*

De verzoekende partij toont geenszins aan dat er *in casu* sprake is van *“verknochte zaken (...) waarvan de behandeling in een verschillend taalstelsel moet geschieden.”*

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingen-zaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

3.2.2. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, meer bepaald artikel 41, van de artikelen

3, §1, 61/1/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de algemene rechtsbeginselen en meer bepaald het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het proportionaliteitsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het billijkheidsbeginsel en beginselen “*du contradictoire*” en “*de gestion consciencieuse*”. De verzoekende partij meent eveneens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout, “*la contrariété*”, machtsoverschrijding en van “*la voie de fait*”.

Haar enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Première branche : violation de la loi sur l'emploi des langues

En ce que la décision attaquée est rédigée en néerlandais uniquement.

Alors que le requérant est francophone et envisage d'étudier en français.

Le requérant est venu de manière légale sur la base d'un visa étudiant accordé dans une décision rédigée en français.

La décision de refoulement n'est pas uniquement une décision de police mais contient expressément une décision de retrait de la décision d'octroi du visa.

Il est manifeste qu'on ne peut retirer une décision administrative que dans la même langue que la décision initialement prise.

L'article 41 de la loi sur l'emploi des langues en matière administrative du 18 juillet 1966 dispose que :

§ 1. Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage.

Le requérant fait exclusivement usage du français qu'il parle couramment et ne comprend pas du tout le néerlandais. Il a été interrogé en français et a pourtant été invité à signer des documents dont la décision attaquée rédigée dans une langue qu'il ne comprend pas.

Le dossier administratif mentionne que sa langue est le français.

On n'aperçoit pas du tout pour quelles raisons l'Office des Etrangers a souhaité rédiger la décision en néerlandais. D'autant plus que les décisions d'ordre de quitter le territoire ou de refoulement sont souvent bilingues.

L'utilisation exclusive du néerlandais dans la décision attaquée est une violation de la loi sur l'emploi des langues et entraîne l'illégalité de la décision.

Il faut souligner que la loi sur l'emploi des langues est d'ordre public.

La violation de la loi sur l'emploi des langues entraîne l'illégalité de la décisions attaquée.

Deuxième branche : violation de l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980 et excès de pouvoir

Le requérant dispose d'un visa D parfaitement légal et dont la légalité n'est pas contestée.

L'entrée du requérant lui est refusée sur base de l'article 3 §1 3° de la loi du 15.12.1980 qui dispose que:

Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans l'un des cas suivants : (...)

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé;

L'article 3 permet donc au service de contrôle des frontières de vérifier les documents requis mais ne l'autorise en aucun cas à procéder à un nouvel examen de l'opportunité d'octroyer un visa ou pas.

Or, la décision attaquée ne lui reproche pas de ne pas présenter les documents justifiant l'objet de son séjour. Au contraire, le requérant a présenté, en plus de son passeport et de son visa valable (ce qui est amplement suffisant) une autorisation d'inscription à l'UCL. Pour justifier un séjour étudiant, il s'agit du document requis.

On n'aperçoit pas de quel droit l'agent a posé des questions sur les connaissances du requérant ni quelles questions seraient pertinentes.

Le requérant a obtenu une équivalence de diplôme du service compétent, on n'aperçoit pas de quel droit un agent du service de contrôle aux frontières peut remettre cette équivalence en cause.

Enfin, le requérant a remis une copie de la prise en charge de son garant, à savoir son père qui s'est engagé à prendre tous les frais liés à ses études en charge.

Le requérant a présenté son diplôme et l'équivalence, une autorisation d'inscription et l'attestation de prise en charge. Il a donc présenté tous les documents requis par le point 3 de l'article 3§1 de la loi du 15.12.1980.

La décision attaquée indique que le visa D sera retiré. Ce qui signifie qu'il ne l'est pas au moment de la prise de la décision. Le requérant peut entrer sur le territoire et en est empêché de manière illégale et arbitraire. Il s'agit d'une voie de fait.

Dans le cadre de sa demande de visa long séjour pour motifs d'étude, la partie adverse a procédé à l'examen des conditions légales visées à l'article 60 de la loi du 15 décembre 1980. Sur la base de cet examen, la partie adverse a octroyé ce visa long séjour en vue d'études. La partie adverse a donc déjà vérifié si les conditions du séjour étaient remplies. Sur la base de ce visa, il dispose du droit d'entrer sur le territoire.

Il n'appartient pas aux autorités à la frontière de procéder à un nouvel examen du respect des conditions de manière détournée, cet examen ayant déjà été réalisé. Ce faisant, la partie adverse commet un excès de pouvoir.

Leroy définit l'excès de pouvoir comme : « De manière générale, l'expression « excès de pouvoir » désigne le fait, pour une autorité, de prendre une décision qu'elle ne peut pas prendre ».

C'est précisément ce qu'a fait l'auteur de la décision attaquée en procédant à un nouvel examen de l'opportunité d'octroyer un visa étudiant, se basant erronément sur l'article 3 de la loi qui ne prévoit que l'examen des documents requis.

Troisième branche : violation des articles 61/1/1 et 62 de la loi du 15 décembre 1980

Le requérant a demandé et obtenu le droit de séjourner en Belgique en tant qu'étudiant, sur la base de l'article 60 de la loi du 15 décembre 1980.

Il a présenté tous les documents requis, raison pour laquelle un visa D lui a été accordé.

L'article 61/1/1 indique :

§ 1er. Le ministre ou son délégué prend une décision et la notifie au ressortissant d'un pays tiers dans un délai de nonante jours suivant la date de l'accusé de réception de la demande, visé à l'article 61/1, § 1er.

Si le ressortissant d'un pays tiers ne se trouve pas dans l'un des cas visés à l'article 61/1/3, l'autorisation de séjour doit être accordée. (nous soulignons)

§ 2. Si le ministre ou son délégué a pris une décision positive sur la base d'une attestation visée à l'article 60, § 3, alinéa 1er, 3°, b) ou c), l'étudiant se voit délivrer un document de séjour provisoire qui

couvre son séjour pour une durée maximale de quatre mois à partir de la date de son entrée dans le Royaume.

Au plus tard quinze jours avant l'expiration du délai de quatre mois, l'étudiant doit transmettre au ministre ou à son délégué une attestation telle que visée à l'article 60, § 3, alinéa 1er, 3°, a).

§ 3. Sous réserve du paragraphe 4, si l'autorisation de séjour est accordée sur base d'une attestation visée à l'article 60, § 3, alinéa 1er, 3°, a), sa durée est d'un an au moins.

Si la formation envisagée fait partie d'un programme de l'Union ou programme multilatéral comportant des mesures de mobilité ou d'une convention entre deux établissements d'enseignement supérieur permettant à l'intéressé de suivre une partie de ses études dans un autre Etat membre, la durée de l'autorisation de séjour est de deux ans au moins, sauf si les conditions fixées à l'article 60, § 3, ne sont pas remplies pour la période de deux ans ou pour toute la durée des études. Dans ce dernier cas, la durée de l'autorisation de séjour est au moins d'un an.

Par dérogation aux alinéas 1er et 2, si la durée de la formation envisagée est inférieure à un an ou deux ans, selon le cas, la durée de l'autorisation de séjour couvre au moins la durée de la formation.

La durée de l'autorisation de séjour ne dépassera pas la durée de validité du passeport ou du titre de voyage en tenant lieu.

§ 4. Si le ministre ou son délégué a pris une décision positive, mais qu'il n'était pas possible de joindre déjà à la demande l'attestation visée à l'article 60, § 3, alinéa 1er, 6°, l'étudiant se voit délivrer un document de séjour provisoire qui couvre son séjour pour une durée maximale de quatre mois à partir de la date de son entrée dans le Royaume.

Au plus tard quinze jours avant l'expiration du délai de quatre mois, l'étudiant doit transmettre une attestation visée à l'article 60, § 3, alinéa 1er, 6°, au ministre ou à son délégué.

§ 5. Dans les cas prévus aux paragraphes 2, 3 et 4, l'étudiant est inscrit au registre des étrangers par l'administration communale du lieu de sa résidence, conformément aux modalités prévues par l'article 12, alinéas 1er et 4.

Le Roi détermine le modèle du document de séjour délivré à l'étudiant après inscription au registre des étrangers.

L'article 61/1/1 de la loi du 15 décembre 1980 contient une compétence liée. Le Ministre ou son déléguée DOIT accorder l'autorisation de séjour lorsque toutes les conditions sont remplies.

La décision de refoulement prise est une voie de fait qui empêche le requérant d'entrer sur le territoire alors qu'il est muni d'un visa de type D et l'empêche d'effectuer les démarches nécessaires à l'obtention de son séjour étudiant.

Cette voie de fait est illégale et contraire à l'article 61/1/1 de la loi du 15 décembre 1980.

Les seules raisons pour lesquelles l'autorisation de séjour est refusée sont strictement énumérées à l'article 61/1/3 de la loi du 15 décembre 1980 qui dispose que :

§ 1er. Le ministre ou son délégué refuse une demande, introduite conformément à l'article 60, si:

1° les conditions requises à l'article 60 ne sont pas remplies;

2° le ressortissant d'un pays tiers est considéré comme constituant une menace pour l'ordre public, la sécurité nationale ou la santé publique;

3° le ressortissant d'un pays tiers a utilisé des informations fausses ou trompeuses ou des documents faux ou falsifiés, ou lorsque celui-ci a recouru à la fraude ou a employé d'autres moyens illégaux qui contribuent à l'obtention du séjour.

§ 2. Le ministre ou son délégué peut refuser une demande, introduite conformément à l'article 60, dans les cas suivants:

1° l'établissement d'enseignement supérieur dans lequel le ressortissant d'un pays tiers est inscrit, n'a pas respecté ses obligations légales en matière de sécurité sociale, d'impôts, de droits des travailleurs ou de conditions de travail;

2° l'établissement d'enseignement supérieur dans lequel le ressortissant d'un pays tiers est inscrit est sanctionné pour le travail au noir ou le travail illégal;

3° l'établissement d'enseignement supérieur où le ressortissant d'un pays tiers est inscrit a été créé ou opère dans le but principal de faciliter l'entrée de ressortissants de pays tiers dans le Royaume;

4° lorsque l'établissement d'enseignement supérieur dans lequel le ressortissant de pays tiers est inscrit fait ou a fait l'objet d'une liquidation ou d'une faillite ou si aucune activité économique n'y est exercée;

5° des preuves ou motifs sérieux et objectifs permettent d'établir que le séjour poursuivrait d'autres finalités que les études.

La décision de refoulement n'est basée sur aucun des motifs de refus prévus par la loi.

Ce faisant elle est illégale.

Quatrième branche : violation de l'obligation de motivation formelle et violation des principes de bonne administration

La décision est motivée sur des questions étrangères à ce qui est légalement prévu.

Comme exposé plus haut, l'agent du service contrôle aux frontières n'est pas compétent pour poser des questions de connaissance au titulaire d'un visa étudiant.

La motivation relative à l'opinion de cet agent sur les connaissances du requérant est une violation de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs et de la loi sur la motivation formelle.

Par ailleurs, la décision viole les principes généraux de droit et plus particulièrement, le principe général de bonne administration, le principe d'une saine gestion administrative, les principes d'équité, du contradictoire et de gestion consciencieuse.

Un jeune homme d'à peine 20 ans arrive en Belgique pour étudier et se voit malmené, détenu, menacé de refoulement, alors même qu'il dispose de tous les documents nécessaires et que l'administration lui a accordé le droit de venir étudier. C'est totalement illégal et contraire aux exigences les plus élémentaires de motivation formelle.

De surcroît, l'auteur d'une décision qui fait comme si le visa D n'avait pas été accordé viole l'obligation de motivation en ce que cette motivation est totalement inadéquate.

Cinquième branche : violation de la théorie du retrait d'un acte administratif

La décision de refoulement contient également une décision de retrait du visa D.

Or la règle est l'intangibilité des actes administratifs créateurs de droit.

Selon la doctrine, le retrait est la décision par laquelle une autorité supprime rétroactivement un acte qu'elle a pris, de sorte que celui-ci est censé n'avoir jamais existé.

Michel Leroy ajoute : « La règle est l'intangibilité de l'acte administratif créateur de droit. Une fois pris et notifié aux intéressés, le bénéfice leur en est acquis ; il ne peut leur être retiré que par un autre acte dit « acte contraire », mais uniquement dans les cas où un tel acte est prévu, et de toute manière sans effet rétroactif. »

Ce n'est que lorsque les conditions de la théorie du retrait sont remplies que la partie adverse peut retirer une décision d'octroi d'un droit de séjour de plus de trois mois.

Dans le cas d'espèce, les conditions pour retirer le droit de séjour ne sont pas remplies.

Il a obtenu le droit d'étudier en Belgique et il n'existe aucune justification au retrait de ce droit.

Le requérant n'a commis aucune fraude et a en toute bonne foi reçu son visa D et un droit de séjour lié à son statut d'étudiant. Ce droit ne peut pas être retiré, sans un motif valable et légalement prévu, quod non en l'espèce.

Le visa D ne peut pas être retiré.

Sixième branche : violation de l'article 8 de la CEDH

Le droit de poursuivre des études est compris dans le droit au respect de la vie privée protégé par l'article 8 CEDH.

A cet égard, votre Conseil a rappelé les principes suivants dans un arrêt n° 74 258 du 31 janvier 2012 :

« L'article 8 de la CEDH dispose comme suit :

'1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui '.

Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21).

[...]

Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

S'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Il peut en effet être circonscrit par les Etats dans les limites énoncées au paragraphe précité. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

En matière d'immigration, la Cour EDH a, dans les deux hypothèses susmentionnées, rappelé, à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant (Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 23 ; Cour EDH 26 mars 1992, Beldjoudi/France, § 74 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43). L'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant,

pour un Etat, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux (Cour EDH 12 octobre 2006, Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga/Belgique, § 81 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43 ; Cour EDH 28 mai 1985, Abdulaziz, Cabales et Balkandali/Royaume-Uni, § 67). L'Etat est dès lors habilité à fixer des conditions à cet effet.

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka/ Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte. »

Dans le cas d'espèce, le requérant est titulaire d'un visa long séjour valable qui lui donne le droit d'étudier en Belgique. La décision de refoulement - qui l'empêche de se rendre à la commune pour bénéficier de ce droit - doit donc être considérée comme le retrait d'un séjour acquis.

L'ingérence dans la vie privée du requérant ne peut être admise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre.

Le retrait étant illégal, la première condition de l'ingérence, à savoir « prévue par la loi » n'est pas remplie. De surcroît, il n'y a même pas eu d'examen de la nécessité de l'ingérence et de la proportionnalité.

La décision attaquée n'est absolument pas motivée par rapport à l'article 8 CEDH.

Dans un autre arrêt n°82.029 du 31 mai 2012, Votre Conseil rappelle les notions de vie familiale et de vie privée :

«L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. (...). La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29). L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.»

Pour les juges de Strasbourg, la vie privée est un concept étendu qui ne se prête pas à une définition exhaustive. Ce concept est notamment plus large que celui de droit à l'intimité [privacy] et concerne une sphère au sein de laquelle toute personne peut librement s'efforcer de développer sa personnalité et de s'épanouir.

En 1992, la Cour a ainsi déclaré :

« Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables ».

De sorte que la vie privée inclut nécessairement le droit de développer des relations avec d'autres personnes et avec le monde extérieur.

Selon certains juges de la Cour, la vie privée engloberait même la possibilité de mener effectivement une vie sociale, c'est-à-dire la faculté de se lier à d'autres personnes avec lesquelles on partage des affinités culturelles et linguistiques.

Le projet du requérant d'étudier en Belgique fait partie de sa vie privée et sera anéanti en cas d'exécution de la décision litigieuse.

L'absence de tout examen de la vie familiale et privée du requérant dans la décision attaquée viole l'article 8 de la CEDH mais également l'obligation de motivation formelle."

3.2.3. In een eerste onderdeel van het enig middel stelt de verzoekende partij vast dat de bestreden beslissing enkel in het Nederlands is opgesteld en wijst zij erop dat zij Franstalig is en studies in het Frans beoogt, dat zij op wettige basis is gekomen op grond van een studentenvisum toegestaan bij een beslissing die in het Frans werd opgesteld. Zij meent dat de terugdrijvingsbeslissing niet enkel een politiemaatregel is maar ook uitdrukkelijk een beslissing tot intrekking van het visum beoogt en dat men enkel een administratieve beslissing kan intrekken in dezelfde taal als deze waarin de beslissing initieel werd genomen. De verzoekende partij wijst op artikel 41 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken en stelt dat zij uitsluitend gebruik maakt van het Frans en geen Nederlands begrijpt, dat zij in het Frans werd ondervraagd doch dat zij werd uitgenodigd om documenten waaronder de bestreden beslissing te ondertekenen in een taal die zij niet begrijpt en dat het administratief dossier enkel vermeldt dat haar taal Frans is. Zij begrijpt niet waarom de verwerende partij de beslissing in het Nederlands opgesteld heeft, te meer daar beslissingen betreffende bevelen om het grondgebied te verlaten of terugdrijving vaak tweetalig zijn. Zij meent dan ook dat het gebruik van enkel de Nederlandse taal in de bestreden beslissing een schending vormt van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken.

De Raad wijst er op dat in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden in het eerste onderdeel de bestreden beslissing op het eerste zicht geen beslissing tot intrekking van het visum inhoudt. De loutere opmerking/instructie dat het visum type D dient te worden ingetrokken doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. Deze zienswijze lijkt op het eerste zicht ook door de verzoekende partij te worden bijgetreden in haar uiteenzetting van het tweede onderdeel. Uit niets blijkt dat de *in casu* bestreden beslissing eveneens de intrekking van het visum inhoudt. De bestreden beslissing betreft enkel een beslissing tot terugdrijving die wel degelijk een politiemaatregel betreft en die werd genomen na controle of de verzoekende partij voldeed aan de inreisvoorwaarden. Het gaat om een ambtshalve maatregel, nadat bij de inreiscontrole werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit was van documenten die het doel en de omstandigheden van haar verblijf staven.

Artikel 41, §1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken is in deze *prima facie* niet van toepassing. De beslissing tot terugdrijving is immers geen antwoord op de visumaanvraag van de verzoekende partij, noch een rechtstreeks gevolg van deze aanvraag. De bestreden beslissing tot terugdrijving dient dan ook niet in de taal van de visumaanvraag te zijn opgesteld en betekend.

Conform artikel 39, §1, *iuncto* artikel 17, §1, a van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken dient de zaak te worden behandeld in de taal van het taalgebied waar ze gelocaliseerd is, *in casu*, gezien de inreiscontrole in Zaventem plaatsgreep, het Nederlandse taalgebied, wat *in casu* ook geschiedde.

Het eerste onderdeel van het enig middel is niet ernstig.

3.2.4. In een tweede onderdeel betreffende de schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet en het bestaan van machtsoverschrijding, betoogt de verzoekende partij dat zij in het bezit is van een geldig visum type D en waarvan de geldigheid niet is betwist, dat de binnenkomst haar is geweigerd op grond van artikel 3, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voormelde bepaling de grenscontrolediensten toelaat om de vereiste documenten te controleren maar niet toelaat om over te gaan tot een nieuw onderzoek van de opportuniteit om een visum af te leveren, dat de bestreden beslissing haar echter tegenwerpt dat zij de nodige documenten die het doel van haar reis rechtvaardigen niet voorlegt, dat zij in tegendeel naast haar paspoort en geldig visum, een "*autorisation d'inscription à UCL*" heeft voorgelegd en dat om een verblijf om studieredenen te rechtvaardigen, het gaat om de vereiste documenten. De verzoekende partij ziet niet in op welke grond de verwerende partij vragen heeft gesteld over haar kennis, noch welke vragen pertinent zouden zijn. Zij wijst erop dat zij een "*équivalence de diplôme*" van de bevoegde diensten heeft verkregen en niet inziet op welke grond een agent van de grenscontrolediensten dit ter discussie kan stellen. Zij wijst er ook op dat zij een kopie van een tenlasteneming van haar garant heeft voorgelegd, namelijk haar vader die zich heeft geëngageerd om alle kosten verbonden aan de studie op zich te nemen. De verzoekende partij meent dan ook dat zij alle documenten heeft gevoegd vereist door

artikel 3, §1, 3° van de Vreemdelingenwet. Zij vervolgt dat de bestreden beslissing stelt dat het visum type D zal ingetrokken worden, dat dit betekent dat dit nog niet zo is op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, dat zij aldus het grondgebied mag betreden maar haar dit wordt verhinderd op illegale en arbitraire wijze; dat het gaat om *“une voie de fait”*. Zij betoogt dat de verwerende partij in het kader van haar visumaanvraag lang verblijf om studieredenen, is overgegaan tot een onderzoek van de legale voorwaarden beoogd in artikel 60 van de Vreemdelingenwet en op basis van dit onderzoek een visum lang verblijf heeft toegekend, dat de verwerende partij aldus reeds heeft geverifieerd of de voorwaarden van het verblijf zijn vervuld en dat zij op grond van het visum een recht op binnenkomst heeft. Zij meent dat het niet toekomt aan de grenscontroleautoriteiten om op indirecte wijze over te gaan tot een nieuw onderzoek van het voldaan zijn aan de voorwaarden, daar dit onderzoek reeds is gebeurd, dat op deze manier de verwerende partij zich schuldig maakt aan machtsoverschrijding, dat zij immers overgaat tot een nieuw onderzoek van de opportuniteit om haar een studentenvisum af te leveren door zich enkel te baseren op artikel 3 van de Vreemdelingenwet dat enkel voorziet in een onderzoek van de vereiste documenten.

In een vierde onderdeel dat betrekking heeft op de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing is gemotiveerd met betrekking tot vragen die vreemd zijn aan wat wettelijk is voorzien, dat de agent van de grenscontrolediensten niet bevoegd is om vragen te stellen over de kennis van de titularis van een studentenvisum, dat de motivering die betrekking heeft op de mening van deze agent over de kennis van de verzoekende partij een schending inhoudt van de formele motiveringsplicht, dat bovendien de algemene rechtsbeginselen geschonden worden en meer bepaald het algemeen beginsel van goed bestuur en *“le principe d'une saine gestion administrative, les principes d'équité, du contradictoire et de gestion consciencieuse”*. De verzoekende partij stelt dat zij als jonge man van 20 jaar in België aangekomen is om te studeren en zich mishandeld, vastgehouden en bedreigd met terugdrijving ziet terwijl zij beschikt over alle nodige documenten en de administratie haar een recht om te komen studeren heeft toegekend, dat dit geheel onwettig is en tegen de meest elementaire vereisten van de formele motivering en dat bovendien een auteur van een beslissing die doet alsof het visum type D niet werd afgeleverd de motiveringsplicht schendt op een zodanige wijze dat deze motivering totaal inadequaat is.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij aangeeft te gaan studeren aan de UCL te Louvain-la-Neuve, dat zij een machtiging tot inschrijving kan voorleggen die aangeeft dat zij de richting *“Economische wetenschappen en management”* zal volgen, dat zij op geen enkele basisvraag kan antwoorden met betrekking tot deze studierichting, dat zij een diploma voorlegt waaruit blijkt dat zij biologie en chemie heeft gestudeerd, dat zij ook hierover geen enkele basisvraag kan beantwoorden, dat zij verklaart dat zij bij haar zus in Denderleeuw zal verblijven, dat zij niet in het bezit is van een bankkaart, noch van een kredietkaart en aangeeft dat haar vader geld zal overmaken naar de rekening van haar zus, dat in de uitnodigingsbrief van de universiteit staat vermeld dat het inschrijvingsgeld voorafgaand aan haar aankomst moet worden overgeschreven op de bankrekening van de universiteit, dat deze betaling volgens de verzoekende partij niet is gebeurd en zij achteraf cash zal betalen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat een auteur van een beslissing die doet alsof het visum type D niet werd afgeleverd de motiveringsplicht schendt op een wijze dat deze motivering totaal inadequaat is, kan zij niet worden gevolgd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt op het eerste zicht geenszins dat de verwerende partij doet alsof het visum type D niet werd afgeleverd. Integendeel blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij uitdrukkelijk wijst op het feit dat de verzoekende partij “houder van het visum nr. 050107398 van het type D afgegeven door België geldig van 13/09/2021 tot 12/03/2022 voor een duur van 189 dagen, met het oog op : studies” is.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent aangezien zij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de concrete motieven van de bestreden beslissing tot teruggrijping bekritiseert. In wezen voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook verder worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In zoverre de verzoekende partij zich beroept op een schending van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen.

De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat waar de verzoekende partij wijst op haar vasthouding, de Raad gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten. Waar zij nog gewag maakt van mishandeling, verduidelijkt zij dit op het eerste zicht geenszins, nog minder toont zij aan op welke wijze het nemen van de bestreden beslissing een mishandeling zou uitmaken.

De verzoekende partij betoogt dat zij in het bezit is van een geldig visum type D, dat artikel 3, §1, 3° van de Vreemdelingenwet de grenscontrolediensten niet toelaat om over te gaan tot een nieuw onderzoek van de opportuniteit om een visum af te leveren, dat het visum nog niet ingetrokken is op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en zij aldus het grondgebied mag betreden maar haar dit op illegale en arbitraire wijze wordt verhinderd, dat de verwerende partij, in het kader van haar visum-aanvraag lang verblijf om studieredenen, is overgegaan tot een onderzoek van de legale voorwaarden beoogd in artikel 60 van de Vreemdelingenwet en op basis van dit onderzoek een visum lang verblijf heeft toegekend, dat de verwerende partij aldus reeds heeft geverifieerd of de voorwaarden van het verblijf zijn vervuld, dat zij op grond van het visum een recht op binnenkomst heeft, dat het niet toekomt aan de grenscontroleautoriteiten om op indirecte wijze over te gaan tot een nieuw onderzoek van het voldaan zijn aan de voorwaarden daar dit onderzoek reeds is gebeurd, dat op deze manier de verwerende partij zich schuldig maakt aan machtsoverschrijding, dat zij immers overgaat tot een nieuw onderzoek van de opportuniteit om haar een studentenvisum af te leveren door zich enkel te baseren op artikel 3 van de Vreemdelingenwet dat enkel voorziet in een onderzoek van de vereiste documenten, dat voorts de agent van de grenscontrolediensten niet bevoegd is om vragen te stellen over de kennis van de titularis van een studentenvisum, dat de motivering die betrekking heeft op de mening van deze

agent over de kennis van de verzoekende partij een schending inhoudt van de formele motiveringsplicht, dat zij zich bedreigd met teruggedrijving ziet terwijl zij beschikt over alle nodige documenten en de administratie haar een recht om te komen studeren heeft toegekend, dat dit geheel onwettig is.

De verzoekende partij kan op het eerste zicht niet worden gevolgd waar zij lijkt voor te houden dat zij op grond van het visum type D om studieredenen automatisch een recht op binnenkomst heeft. Het vervullen door de verzoekende partij van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarde door de ambassade alsook het feit dat het visum op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet is ingetrokken, leiden niet *ipso facto* tot de vaststelling dat de verzoekende partij het grondgebied mag betreden en beletten de grenscontrole instanties niet om de voorwaarden bij binnenkomst op het grondgebied (nogmaals) te onderzoeken. De verzoekende partij heeft een verantwoordelijkheid om bij binnenkomst haar reisdoel te staven door middel van stukken en/of overtuigende verklaringen in de zin van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De beslissende overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid inzake de beoordeling van het reisdoel. De loutere afgifte van een visum heeft op het eerste zicht niet tot gevolg dat is voldaan aan de binnenkomstvoorwaarden noch dat het reisdoel van de verzoekende partij daarmee wordt aangetoond.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een visum type D met het oog op studies heeft gevraagd en gekregen op 13 september 2021. Derhalve had de gemachtigde op dat moment reeds onderzocht of de verzoekende partij voldeed om zich naar België te begeven in het kader van haar beoogde studies en werd dat bevestigend beantwoord.

Het staat de gemachtigde echter vrij om de toegang tot het grondgebied te controleren, maar in het licht van het afgeleverde visum en het onderzoek dat daar onmiskenbaar aan moet zijn voorafgegaan, moet de motivering waarbij de intenties van de begunstigde van het visum thans opnieuw in vraag worden gesteld, wel enerzijds afdoende zijn, en anderzijds niet kennelijk onredelijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt *prima facie* dat de verwerende partij de door de verzoekende partij voorgelegde documenten niet (langer) afdoende acht om haar reisdoel, met name studeren, te staven. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt op het eerste zicht voorts duidelijk op grond van welke vaststellingen de verwerende partij de intentie van de verzoekende partij om naar België te komen om er te studeren in vraag stelt. Zo wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij aangeeft te gaan studeren aan de UCL te Louvain-la-Neuve, dat zij een machtiging tot inschrijving kan voorleggen dewelke aangeeft dat zij de richting "*Economische wetenschappen en management*" zal volgen, dat zij op geen enkele basisvraag kan antwoorden met betrekking tot deze studierichting, dat zij een diploma voorlegt waaruit blijkt dat zij biologie en chemie heeft gestudeerd, dat zij ook hierover geen enkele basisvraag kan beantwoorden, dat zij verklaart dat zij bij haar zus in Denderleeuw zal verblijven, dat zij niet in het bezit is van een bankkaart, noch van een kredietkaart en aangeeft dat haar vader geld zal overmaken naar de rekening van haar zus, dat in de uitnodigingsbrief van de universiteit staat vermeld dat het inschrijvingsgeld voorafgaand aan haar aankomst moet worden overgeschreven op de bankrekening van de universiteit, dat deze betaling volgens de verzoekende partij niet is gebeurd en zij achteraf cash zal betalen.

Door enkel er op te wijzen dat zij de documenten die betrekking hebben op haar studies en die de vereiste documenten betreffen om een visum te verkrijgen aan de grenscontroleautoriteiten heeft voorgelegd en te betogen dat zij alle documenten heeft gevoegd vereist door artikel 3, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, weerlegt, noch ontkracht zij op het eerste zicht de determinerende vaststellingen in de bestreden beslissing, met name dat uit een machtiging tot inschrijving blijkt dat zij de richting "*Economische wetenschappen en management*" zal volgen, dat zij op geen enkele basisvraag kan antwoorden met betrekking tot deze studierichting, dat zij een diploma voorlegt waaruit blijkt dat zij biologie en chemie heeft gestudeerd, dat zij ook hierover geen enkele basisvraag kan beantwoorden en dat in de uitnodigingsbrief van de universiteit staat vermeld dat het inschrijvingsgeld voorafgaand aan haar aankomst moet worden overgeschreven op de bankrekening van de universiteit, dat deze betaling volgens de verzoekende partij niet is gebeurd en zij achteraf cash zal betalen. Immers wordt in de bestreden beslissing geenszins betwist dat zij aan de grenscontrole bepaalde documenten heeft voorgelegd, noch dat de verzoekende partij deze documenten heeft voorgelegd om het visum te verkrijgen. Wel blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing op het eerste zicht dat de verwerende partij van mening is dat deze documenten het reisdoel niet (langer) staven, gelet op bovenstaande vaststellingen.

Het reisdoel, met name de intentie tot het aanvangen van studies, wordt aldus op het eerste zicht, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, niet (langer) afdoende aangetoond door de voorgelegde documenten. Immers blijkt geen enkele basiskennis, noch met betrekking tot de beoogde studies noch met betrekking tot de reeds gevolgde studies en blijkt niet dat de verzoekende partij reeds het inschrijvingsgeld, nodig om de studies te kunnen aanvangen, heeft betaald. Het loutere feit dat zij heeft verklaard dat zij achteraf cash zal betalen doet geen afbreuk aan de vaststelling dat onder meer uit het niet gebeuren van de voorafgaande betaling blijkt dat het reisdoel niet afdoende aannemelijk wordt gemaakt. Immers blijkt, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat in de uitnodigingsbrief van de universiteit staat vermeld dat het inschrijvingsgeld voorafgaand aan haar aankomst moet worden overgeschreven op de bankrekening van de universiteit, zodat wel degelijk twijfels rijzen omtrent het reisdoel, de intentie om te studeren, bij een aankomst in België zonder dat deze betaling werd uitgevoerd, minstens toont de verzoekende partij niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Ook door louter te wijzen op het feit dat zij een kopie van een tenlasteneming van haar garant heeft voorgelegd, namelijk haar vader die zich heeft geëngageerd om alle kosten verbonden aan de studie op zich te nemen, toont de verzoekende partij niet aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig of onredelijk zijn. Immers blijkt hieruit op het eerste zicht enkel een engagement en geen betaling, laat staan een betaling van het inschrijvingsgeld voorafgaand aan haar aankomst. Er blijkt op het eerste zicht dan ook niet dat de verwerende partij dit element veronachtzaamd heeft bij haar beoordeling dat de neergelegde documenten het reisdoel niet afdoende staven.

Betreffende de kennis van de materies die zij heeft gestudeerd en beoogd te studeren, stelt de verzoekende partij dat zij niet inziet op welke grond de verwerende partij vragen heeft gesteld over haar kennis, noch welke vragen pertinent zouden zijn, dat zij een *“équivalence de diplôme”* van de bevoegde diensten heeft verkregen, dat men niet ziet op welke grond een agent van de grenscontrolediensten dit ter discussie kan stellen, dat de bestreden beslissing is gemotiveerd met betrekking tot vragen die vreemd zijn aan wat wettelijk is voorzien, dat de agent van de grenscontrolediensten niet bevoegd is om vragen te stellen over de kennis van de titularis van een studentenvisum en dat de motivering die betrekking heeft op de mening van deze agent over de kennis van de verzoekende partij de motiveringsplicht schendt.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig dat de verwerende partij erover valt dat de verzoekende partij, die zelf haar diploma biologie en chemie voorlegt alsook een machtiging tot inschrijving in de richting Economische wetenschappen en management, niet kan antwoorden op basis-kennisvragen omtrent deze materies. De verzoekende partij betwist in het verzoekschrift overigens niet dat zij op deze vragen niet kon antwoorden. Voor het eerst ter terechtzitting voert de advocaat van de verzoekende partij aan dat zij nog niet kan antwoorden op vragen over materie die zij beoogt te studeren, dat zij onder de indruk was van het gebeurde daar zij niet had verwacht dergelijke vragen te moeten beantwoorden en daar dergelijke vragen volgens haar niet kunnen worden gesteld. Het komt de Raad niet foutief, noch kennelijk onredelijk, noch onwettig voor dat de grenscontroleautoriteiten die bevoegd zijn om de voorwaarden bij binnenkomst op het grondgebied te onderzoeken, bij het onderzoek naar de voorwaarde van het voorleggen van documenten ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf, conform artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, vragen stelt omtrent de materies die de verzoekende partij gestudeerd heeft en beoogd te studeren om na te gaan of het reisdoel aannemelijk wordt gemaakt, nu het doel van het verblijf het aanvangen van studies in België is. Evenmin maakt de verzoekende partij op het eerste zicht aannemelijk dat het foutief of kennelijk onredelijk is om op grond van onder meer de vaststellingen dat uit een machtiging tot inschrijving blijkt dat de verzoekende partij de richting *“Economische wetenschappen en management”* zal volgen, dat zij op geen enkele basisvraag kan antwoorden met betrekking tot deze studierichting, dat zij een diploma voorlegt waaruit blijkt dat zij biologie en chemie heeft gestudeerd en dat zij ook hierover geen enkele basisvraag kan beantwoorden te oordelen dat het reisdoel niet afdoende wordt gestaafd door de voorgelegde stukken. Het loutere feit dat de verzoekende partij een *“équivalence de diplôme”* van de bevoegde diensten heeft verkregen, doet aan voormelde vaststellingen op het eerste zicht geen afbreuk. Waar de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting lijkt voor te houden dat zij niet heeft geantwoord op de vragen daar zij meent dat de grenscontrolediensten niet mochten peilen naar haar kennis, gaat zij er aan voorbij dat zij een verantwoordelijkheid heeft om bij binnenkomst haar reisdoel te staven door middel van stukken en/of overtuigende verklaringen in de zin van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Tot slot acht de Raad het op het eerste zicht niet kennelijk onredelijk een zekere notie of kennis van enkele basisbeginselen uit de economie te verwachten wanneer men beoogt de richting *“Economische wetenschappen en Management”* te volgen. Bovendien werd niet enkel de kennis betreffende de beoogde materie nagegaan doch ook betreffende de materie

waarvoor de verzoekende partij reeds een diploma heeft, waarbij eveneens werd vastgesteld dat zij niet in de mogelijkheid was vragen over basiskennis te beantwoorden.

De verzoekende partij maakt aldus op het eerste zicht geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing tot terugdrijving onwettig is of ingaat tegen de meest elementaire vereisten van de formele motivering om de enkele reden dat zij meent te beschikken over alle nodige documenten en de administratie haar een recht om te komen studeren heeft toegekend.

Gelet op voormelde vaststellingen maakt de verzoekende partij de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen op het eerste zicht niet aannemelijk.

3.2.5. In een derde onderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 61/1/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, en stelt dat zij het recht om te verblijven als student in België heeft aangevraagd en verkregen op grond van artikel 60 van de Vreemdelingenwet, dat zij alle vereiste documenten heeft voorgelegd waardoor zij een visum type D heeft verkregen. Zij meent dat artikel 61/1/1 van de Vreemdelingenwet een gebonden bevoegdheid inhoudt, dat de gemachtigde de verblijfs-machtiging dient toe te kennen zodra alle voorwaarden zijn vervuld, dat de beslissing tot terugdrijving “*une voie de fait*” is die haar verhindert het grondgebied te betreden terwijl zij in het bezit is van een visum type D, en haar verhindert de effectieve stappen te nemen om haar verblijf als student te verkrijgen, dat dit illegaal is en strijdig met artikel 61/1/1 van de Vreemdelingenwet, dat de enige redenen waarom de machtiging tot verblijf kan worden geweigerd strikt zijn opgesomd in artikel 61/1/3 van de Vreemdelingenwet en dat de beslissing tot terugdrijving niet is gebaseerd op één van de motieven van weigering voorzien door de wet.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij er op het eerste zicht volledig aan voorbij dat de bestreden beslissing een beslissing tot terugdrijving betreft die betrekking heeft op de binnenkomst en geenszins een beslissing tot weigering of intrekking van een studentenvisum. Daar de bepalingen waarnaar de verzoekende partij verwijst en die zij geschonden acht betrekking hebben op het verkrijgen van een verblijfsmachtiging en de redenen voor het weigeren van een dergelijke machtiging, is haar betoog op het eerste zicht niet dienstig.

3.2.6. In een vijfde onderdeel meent de verzoekende partij dat er sprake is van een schending van de theorie van de intrekking van een administratieve akte. Zij stelt dat de beslissing tot terugdrijving tevens een beslissing tot intrekking van het visum type D bevat, terwijl de regel is dat administratieve akten die rechten doen ontstaan onaantastbaar zijn, dat volgens de doctrine de intrekking van een beslissing waarbij de overheid retroactief een akte opheft die ze heeft genomen op die wijze dat ze verondersteld wordt nooit te hebben bestaan. Zij wijst erop dat eenmaal de beslissing werd genomen en betekend het voordeel is verworven en deze beslissing enkel kan worden ingetrokken door een andere beslissing maar enkel indien een dergelijk akte voorzien is en zonder retroactief effect, dat het enkel is wanneer de voorwaarden van de theorie van intrekking van een akte zijn vervuld dat de verwerende partij een beslissing die een recht op verblijf van meer dan drie maanden toekent kan intrekken, dat *in casu* de voorwaarden tot intrekking niet zijn vervuld, dat zij het recht heeft bekomen in België te studeren en er geen rechtvaardiging bestaat voor het intrekken van dit recht, dat zij geen fraude beging en te goeder trouw haar visum type D en haar verblijfsrecht omwille van haar statuut als student heeft verkregen, dat dit recht niet kan worden ingetrokken, zonder geldig motief dat in de wet voorzien wordt, wat *in casu* niet het geval is, dat haar visum type D niet kan ingetrokken worden.

De Raad herhaalt dat de *in casu* bestreden beslissing een beslissing tot terugdrijving betreft en betrekking heeft op de binnenkomst en geenszins een beslissing tot intrekking van een studentenvisum betreft. Bovendien blijkt *prima facie* niet uit de stukken van het administratief dossier, noch uit enig ander stuk en toont de verzoekende partij ook niet aan dat haar visum op heden reeds werd ingetrokken. Een beslissing tot intrekking van het afgeleverde visum type D ligt op het eerste zicht niet voor. De loutere vermelding dat dit visum dient te worden ingetrokken, doet aan voormelde vaststelling op het eerste zicht ook geen afbreuk. Het betoog in het vijfde onderdeel van het verzoekschrift heeft op het eerste zicht geen betrekking op het bestreden beslissing en is niet dienstig.

3.2.7. In een zesde en laatste onderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij meent dat het recht om studies te vervolgen ingesloten ligt in het recht op een privéleven, beschermd door artikel 8 van het EVRM. Zij wijst erop dat zij in het bezit is van een geldig visum lang verblijf dat haar het recht geeft te studeren in België en dat de beslissing tot terugdrijving, die haar verhindert zich naar de gemeente te begeven om dit recht te genieten, dient te worden beschouwd als

een weigering van voortgezet verblijf. De inmenging in haar privéleven mag volgens de verzoekende partij maar gebeuren in zoverre deze is voorzien bij wet, gebaseerd is op een legitiem doel voorzien in artikel 8, tweede lid van het EVRM en indien dit noodzakelijk is in een democratische maatschappij. Zij meent dat gezien de intrekking onwettig is, de eerste voorwaarde voor inmenging niet vervuld is, dat er bovendien geen onderzoek is geweest naar de noodzakelijkheid van de inmenging en van de proportionaliteit en dat de bestreden beslissing niet is gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zij wijst erop dat er geen exhaustieve definitie is van het begrip privéleven, dat het een ruim begrip is, dat dit ook het recht bevat om relaties aan te gaan met andere personen en de buitenwereld, dat dit ook de mogelijkheid bevat om een sociaal leven te hebben, dit wil zeggen de mogelijkheid om zich te verbinden met andere personen met wie men dezelfde culturele en linguïstische affiniteiten deelt, dat het project om in België te studeren deel uitmaakt van haar privéleven en zal vernietigd worden in geval van uitvoering van de bestreden beslissing. Zij meent dat de afwezigheid van enig onderzoek van haar familiaal en privéleven in de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM maar eveneens de formele motiveringsplicht schendt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘fair balance’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de

bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

De Raad stelt op het eerste zicht vast dat de verzoekende partij enkel wijst op de afwezigheid van een onderzoek naar haar familiaal leven, doch geenszins stelt, laat staan aantoont, dat er sprake is van een gezinsleven. Nog minder toont de verzoekende partij aan dat er *in casu* sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in België.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermenswaardig gezinsleven in België. Bijgevolg diende en dient geen belangenafweging te worden gemaakt tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel is.

Met het louter wijzen op een familiaal leven toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België. Een schending van artikel 8 van het EVRM is dus *prima facie* niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskenning van de formele motiveringsplicht, om dezelfde redenen: de verzoekende partij toont immers niet aan dat er sprake is van een gezinsleven waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden of waaromtrent zij onvoldoende heeft gemotiveerd.

Door op het eerste zicht enkel voor te houden dat het recht op een privéleven het recht om te studeren insluit, beperkt zij zich tot een louter algemeen theoretisch betoog, wat de Raad niet toelaat enig effectief en beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vast te stellen. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing op het eerste zicht dat de verwerende partij wel degelijk is ingegaan op haar voorgehouden privéleven doch heeft vastgesteld dat het reisdoel, met name de intentie om te studeren, niet wordt aannemelijk gemaakt.

Nu op het eerste zicht geen beschermenswaardig privéleven aannemelijk wordt gemaakt, diende en dient geen belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM te worden gemaakt.

Met het louter wijzen op een recht om te studeren toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft in België. Een schending van artikel 8 van het EVRM is dus niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskenning van de formele motiveringsplicht, om dezelfde redenen: de verzoekende partij toont immers niet aan dat er sprake is van een privéleven, waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden of waaromtrent zij onvoldoende heeft gemotiveerd.

Bovendien staat de bestreden beslissing er niet aan in de weg dat de verzoekende partij gaat studeren. Zij toont niet aan dat zij haar studies niet kan verderzetten in het land van herkomst of elders, noch dat zij haar studies niet kan aanvatten in België op een ogenblik dat aan de binnenkomstvoorwaarden wordt voldaan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van de formele motiveringsplicht in het licht van voormelde bepaling wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

3.2.8. De verzoekende partij legt ter terechtzitting nog een e-mail van een medewerkster van Myria neer en stelt dat haar zienswijze wordt gedeeld door Myria. Het loutere feit dat Myria haar zienswijze zou delen, doet echter op het eerste zicht geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

3.2.9. Het enig middel is niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of, over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. VERMANDER